



Sygn. akt III KK 370/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie Z. M.

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 listopada 2012 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 13 marca 2008 r,

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części (pkt 1 i 4 wyroku) i na postawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie w części opisanej w punkcie 1 wobec przedawnienia karalności wykroczenia;

II. kosztami postępowania w sprawie o wykroczenie (pkt 1 wyroku) obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w W. oskarżył Z. M. o to, że:

- I. w okresie od 20 maja 2007 r. do 14 czerwca 2007 r. w M., z pomieszczenia gospodarczego dokonał kradzieży silnika elektrycznego o mocy 7,5 kw, pięciu drzwiczek metalowych od kojców, metalowej pokrywy zbiornika szamba, wszystko o łącznej wartości 9000.00 zł na szkodę S. C.
tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.
- II. w dniu 27 czerwca 2007 r. w M., groził S. C. spaleniem zabudowań na jego szkodę, wzbudzając w wymienionym uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona,
tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.
- III. w dniu 29 czerwca 2007 r. w M., dokonał zniszczenia mienia w ten sposób, że podpalając własny budynek gospodarczy zainicjował pożar, którego ogień przeniósł się na dwa sąsiednie budynki gospodarcze, w wyniku czego spaleni uległy dachy tych budynków, powodując straty w wysokości 1400 zł na szkodę S. C. oraz w wyniku działania wysokiej temperatury uszkodzeniu przez stopienie się uległy rynny plastikowe o wartości 300 zł na szkodę A. K.
tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2008 r., Sąd Rejonowy w W.:

1. oskarżonego Z. M. uznał za winnego tego, że w okresie pomiędzy 20 maja 2007 r. a 14 czerwca 2007 r. w M., z pomieszczenia gospodarczego dokonał kradzieży dwójga drzwiczek metalowych do kojców, o wartości 100 zł na szkodę S. C., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 miesięcy aresztu,
2. oskarżonego Z. M. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia,
3. oskarżonego Z.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyżej kary aresztu i pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 5 lat tytułem próby,

oddając go w tym czasie pod dozór kuratora i zobowiązując do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

6. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwoty 1400 zł w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Wyrok zawiera jeszcze rozstrzygnięcia dotyczące kosztów postępowania.

Powyższy wyrok, nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się w bez postępowania odwoławczego w dniu 21 marca 2008 r.

Od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 13 marca 2008 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. oraz art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 4 na korzyść oskarżonego Z. M.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 111 k.p.w. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 19 k.w. poprzez wymierzenie Z. M. w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. kary aresztu w wymiarze 2 miesięcy, podczas gdy kara ta trwa najkrócej 5, najdłużej 30 dni i wymierza się ją w dniach;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 85 k.k., poprzez połączenie w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku kary aresztu orzeczonej w pkt 1 za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. z karą pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 3 za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności, podczas gdy przepis ten ma zastosowanie w sytuacji, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz umorzenie postępowania w zakresie pkt 1 na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. wobec przedawnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego Z. M. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.k., zagrożonego karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny i za ten czyn wymierzył mu karę 2 miesięcy aresztu. Zgodnie z treścią art. 19 k.w. określającego zasady wymiaru kary aresztu w sprawach o wykroczenia, kara aresztu trwa najkrócej 5, najdłużej 30 dni; wymierza się ją w dniach,

Skazanie za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. na karę 2 miesięcy aresztu, a więc liczoną nie w dniach lecz w miesiącach, a przede wszystkim w wymiarze dwukrotnie przekraczającym górną granicę tej kary stanowi niewątpliwie rażące naruszenie prawa. Uchybienie to miało istotny, niekorzystny dla Z. M. wpływ na treść wyroku.

Ponadto w pkt 4 części dyspozytywnej wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczoną w pkt 1 za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. karę 2 miesięcy aresztu z orzeczoną w pkt 3 za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. karą 10 miesięcy pozbawienia wolności i z zastosowaniem zasady pełnej kumulacji wymierzył łączną karę 1 roku pozbawienia wolności. Tymczasem zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. karę łączną orzeka się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Ponieważ Z. M. został skazany za jedno wykroczenie i jedno przestępstwo, brak było podstaw do orzekania kary łącznej, a każda z orzeczonych kar podlegała odrębnemu wykonaniu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 kwietnia 1999 r., sygn. V KKN 13/99 (publ. Prok. i Pr. - wkł. 1999/9/20) stwierdził, że kodeks karny ani kodeks wykroczeń nie przewiduje możliwości orzekania kary łącznej wobec sprawcy skazanego za realnie zbiegające się przestępstwa i wykroczenia (każda z wymierzonych kar podlega odrębnemu wykonaniu).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 maja 2012 r., na podstawie art. 75 § 1 k.k. zarządzono wykonanie orzeczonej z rażącym naruszeniem art. 85 k.k. kary łącznej pozbawienia wolności. W rezultacie od dnia 14 września 2012 r. Z. M. odbywa karę, której koniec określono na dzień 13 września 2013 r. Do wykonania powinna zaś zostać skierowana kara 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej ukarania za wykroczenie z art. 119 § 1

k.w. (pkt 1 wyroku) oraz wymierzenia kary łącznej (pkt 4 wyroku) i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie o wykroczenie umorzył wobec przedawnienia jego karalności.

Kosztami postępowania w sprawie o wykroczenie obciążono Skarb Państwa.